

عنوان مقاله:

برنامه آموزش محیط زیست، موانع و راه کارها

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی توسعه کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

محمد مشاری - عضو هیئت علمی دانشکده محیط زیست، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

اگرچه مدت هاست بشر متوجه اهمیت محیط زیست در زندگی خود شده است لیکن امروزه، تهدیدات زیست محیطی در مرکز مهمترین پرسش های وجدان انسان قرن بیست و یکم قرار دارد. مرور تجربه های گذشته در حوزه آموزش های زیست محیطی در کشور، گویای این حقیقت است که این آموزش ها در شرایط موجود با آنچه که از نظام مدیریت کشور انتظار می رود، فاصله بسیار دارد. هر چند فعالیت های صورت گرفته طی این سال ها، چشمگیر و قابل توجه است. اما بحران های زیست محیطی از جمله انواع آلودگی ها، کاهش تنوع زیستی، تغییرات اقلیمی، رشد روز افزون شهرنشینی و ... نیز پدیده و با شتاب رخ میدهد. به عبارت دیگر در حوزه آموزش محیط زیست به عنوان یک موضوع تخصصی نمی توان صحبت از توفیق به میان آورد. ، افزایش آگاهی از طریق آموزش شهروندان، عنصری ضروری است. حفاظت از محیط زیست یک اصل انسانی، شرعی و قانونی است. در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران نیز طبق اصل پنجاهم، حفاظت از محیط زیست یک وظیفه عمومی است و لذا لازم است اقدامات وسیع، همه جانبه، مستمر و فراگیر برپا رتقای جایگاه فرهنگ محیط زیست در جامعه و افزایش آگاهی های محیط زیستی افراد جامعه صورت پذیرد. بدون شک هدف برنامه های آموزش محیط زیست، ترغیب شهروندان به فعال بودن و درگیر شدن با این موضوع است و این امر نیازمند توانایی و مهارت هایی است که خود به خود و بدون برنامه در افراد ایجاد نمی گردد. لذا اگر بخواهیم شهروندان واقعا در زندگی اجتماعی خود درگیر و فعال باشند، باید رویکرد جدیدتری به این موضوع داشت. سعی ما در این مقاله ضمن بررسی برنامه جامع آموزش محیط زیست، معرفی موانع و چالش های موجود در روند فعالیت های آموزش های محیطی و بیان ضرورت پیگیری این مهم در یک فرایند مستمر آموزشی با بهره مندی از روش ها و ظرفیت های موجود در جامعه است.

کلمات کلیدی:

آموزش، آموزش محیط زیست، توسعه پایدار، حفاظت از محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/973042>

